

Sygn. akt: I C 180/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Zofia Michałowska
Protokolant:	St. sekr. sądowy Piotr Kaniewski

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2017 r. w Opocznie

sprawy z powództwa M. K. (1) i M. K. (2)

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powodów M. K. (1) i M. K. (2) solidarnie kwotę 4.766,42 (cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt sześć 42/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powodów M. K. (1) i M. K. (2) solidarnie kwotę 1.213,00 (jeden tysiąc dwieście trzynaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 180/16

UZASADNIENIE

Powodowie M. K. (1) i M. K. (2) – reprezentowani przez pełnomocnika adwokata – w pozwie z dnia 22 lutego 2016 r. złożonym w postępowaniu upominawczym wnosili o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W.:

- kwoty 4.766,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2015 r. do dnia do dnia zapłaty,

- kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podano, że w dniu 24 lipca 2015 r. w miejscowości R. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...). Winę za powstałą szkodę przyjął na siebie w pisemnym oświadczeniu kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...). Szkodę oszacowano na kwotę 4.766,42 zł. Została ona zgłoszona pozwanemu Towarzystwu, które pismem z dnia 18 sierpnia 2015 r. poinformowało, że nie została uznana odpowiedzialność Towarzystwa za powstałą szkodę. Powodowie pismem z dnia 2 grudnia 2015 r. wezwali pozwane Towarzystwo do zapłaty kwoty 4.766,42 zł. Pismem z dnia 14 grudnia 2015 r. pozwane Towarzystwo poinformowało, że brak jest podstaw do zmiany stanowiska.

/vide: - pozew z uzasadnieniem k. 2 – 8/

Postanowieniem z dnia 2 marca 2016 r. wydanym w sprawie sygn. akt I Nc 108/16 Sąd na podstawie art. 498 § 2 k.p.c. sprawę przekazał do postępowania rozpoznawczego zwykłego.

/vide: - postanowienie z dnia 02.03.2016 r. k. 39/

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 kwietnia 2016 r. pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. – reprezentowany przez pełnomocnika radcę prawnego – wnosił o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany przyznał, że w dniu 24.07.2015 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki R. (...) o nr rej. (...) oraz że wysokość szkody wynosi 4.766,42 zł. Zaprzeczył jednak zawinięciu kolizji przez kierującego pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...).

/vide: - odpowiedź na pozew z uzasadnieniem k. 41 – 43/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2015 r. w miejscowości R. J. K. kierujący pojazdem marki R. (...) o nr rej. (...) należącym do M. K. (2) i M. K. (1) jadąc prawym pasem ruchu z prędkością ok. 50 km/h w kierunku G. zauważył jadący przed sobą wolno w tym samym kierunku pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez L. P.. Upewniwszy się w lusterku, że nie zajędzie nikomu drogi rozpoczął manewr wyprzedzania w/w pojazdu, który był wówczas w odległości ok. 10 – 15 m przed nim. W tym momencie kierujący V. (...) rozpoczął manewr skrętu w lewo. Kierujący pojazdem R. (...) chcąc uniknąć kolizji odbił w prawo i uderzył lewym przednim narożnikiem w tylny lewy narożnik pojazdu V. (...).

Po zdarzeniu J. K. zadzwonił po syna M. K. (2) i poinformował go o kolizji. M. K. (2) przyjechał na miejsce zdarzenia po ok. 20 minutach. Uczestnicy zdarzenia wspólnie zadecydowali o niewzywaniu Policji i spisali oświadczenie, w którym odpowiedzialność za spowodowanie kolizji przyjął na siebie kierujący pojazdem V. (...) L. P..

/dowód: - zgłoszenie szkody akta szkody nr 2678/15/33/40 k. 53 – 57,

- oświadczenie akta szkody nr 2678/15/33/40 k. 15,

- zeznania świadków: J. K. – skrócony protokół

rozprawy z dnia 16.06.2016 r. min. 00:06:22 – 00:14:12 k. 76v,

L. P. w części – skrócony

protokół rozprawy z dnia 16.06.2016 r. min. 00:14:12 – 00:25:02 k. 76v – 77,

- zeznania powoda M. K. (2) – skrócony protokół

rozprawy z dnia 27.06.2017 r. min. 00:04:33 – 00:11:59 k.

150v nagranie koperta k. 151/

Pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez L. P. był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów samochodowych w Towarzystwie (...) z siedzibą w W..

/bezsporne/

Zabezpieczony materiał dowodowy nie pozwala w sposób jednoznaczny odtworzyć przebiegu zdarzenia. Przedstawione przez uczestników wersje przebiegu zdarzenia są sprzeczne co do jego przebiegu i przyczyn. Zabezpieczony materiał dowodowy nie pozwala jednoznacznie wykluczyć ani potwierdzić żadnej z nich.

Jeżeli przyjąć za prawdziwy przebieg kolizji przedstawiony przez kierującego pojazdem R. (odpowiednio wcześniej sygnalizował zamiar wyprzedzania, zaś kierujący pojazdem V. wykonał manewr nagle i wcześniej go nie sygnalizował), to za zasadniczą i zarazem jedyną przyczynę zaistnienia kolizji należy uznać błąd w taktyce jazdy popełniony przez kierującego pojazdem V. – L. P. polegający na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany kierunku ruchu, a w szczególności na braku sygnalizacji zamiaru skrętu oraz na nie ustąpieniu pierwszeństwa kierującemu pojazdem R., który przystąpił już do wykonywania manewru wyprzedzania.

Jeżeli przyjąć za prawdziwą wersję przebiegu wypadku przedstawioną przez kierującego pojazdem V. (kierujący pojazdem V. odpowiednio wcześniej sygnalizował zamiar skrętu w lewo), to za przyczynę zaistnienia kolizji należy przyjąć nieprawidłowe zachowanie obu kierujących. Kierujący pojazdem R. J. K. popełnił błąd w taktyce jazdy polegający na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru wyprzedzania i nie zaniechał wykonywania manewru pomimo tego, że kierujący pojazdem V. sygnalizował zamiar skrętu w lewo. W przypadku, gdyby nie był on w stanie zaniechać manewru powinien ostrzec kierującego pojazdem V. za pomocą sygnału dźwiękowego. Natomiast kierujący pojazdem V. popełnił błąd w taktyce jazdy polegający na niezachowaniu szczególnej ostrożności podczas manewru zmiany kierunku ruchu, a w szczególności nie upewnił się (obserwując drogę w lusterku wstecznym), że może bezpiecznie wykonać manewr skrętu.

/dowód: - opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ruchu

drogowego mgr inż. P. D. k. 94 – 101/

Z analizy materiału dowodowego wynika, że kierujący pojazdem R. był w odległości około 14 m od V. kiedy rozpoczął manewr wyprzedzania jadąc z prędkością ok. 50 km/h. Ponieważ czas trwania stanu zagrożenia, tj. czas trwania manewru skrętu w lewo pojazdu V. (...) jest zbliżony do czasu reakcji kierowcy na zaistniałą sytuację na drodze, tj. 0,9 s to kierujący pojazdem R. nie miał możliwości uniknięcia kolizji ze skręcającym w lewo pojazdem.

Kierowca V. (...) źle ocenił odległość dzielącą oba pojazdy i nie zauważył, że kierujący pojazdem R. rozpoczął manewr wyprzedzania.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności sprzecznego zapisu w sprawie użycia i sprawności kierunkowskazów pojazdu V. (...) trudno jednoznacznie określić, który z kierujących swoim postępowaniem i jakie zasady ruchu drogowego naruszył.

Zgodnie z przepisami ruchu drogowego kierujący V. był obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu, ponadto kierujący mógł zmienić kierunek jazdy tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności – w momencie skrętu w lewo pojazd był już wyprzedzany przez C..

Włączenie kierunkowskazu nie jest jednoznaczne z bezpiecznym wykonaniem manewru. Jest to tylko informacja dla innych uczestników ruchu o zamiarze kierowcy.

Kierujący pojazdem marki R. przed wyprzedzaniem powinien był upewnić się w szczególności czy kierujący jadący przed nim na tym samym pasie ruchu nie zasygnalizował zmiany kierunku jazdy.

/dowód: - opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu ekspertyzy

wypadków drogowych mgr inż. C. Ć.

k. 130 – 133/

M. K. (2) zgłosił szkodę do Towarzystwa (...) z siedzibą w W., który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wyliczył wartość szkody w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...) na kwotę 4.766,42 zł, jednakże nie uznał swojej odpowiedzialności za powstałą szkodę i pomimo złożonego przez M. K. (2) odwołania, nie zmienił swojego stanowiska w sprawie.

/dowód: - zgłoszenie szkody akta szkody nr 2678/15/33/40 k. 53 – 57,

- kosztorys akta szkody nr 2678/15/33/40 k. 49 – 52,

- pismo z dnia 18.08.2015 r. akta szkody nr 2678/15/33/40

k. 20,

- pismo z dnia 14.12.2015 r. akta szkody nr 2678/15/33/40

k. 26/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w sprawie niniejszej jest zasadne.

W myśl art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z przepisem art. 436 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tegoż środka.

W świetle art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

W myśl art. 34 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Przesłankami odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec poszkodowanego są zatem z jednej strony przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczonego, z drugiej zaś strony – istnienie ważnej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pomiędzy sprawcą szkody a zakładem ubezpieczeń. W razie zaistnienia owych przesłanek, ubezpieczyciel odpowiada w zakresie odpowiedzialności sprawcy szkody.

Poza sporem pozostaje fakt, że kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) L. P. miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów samochodowych z pozwanym Towarzystwem (...) z siedzibą w W..

Dla ustalenia odpowiedzialności za powstałą szkodę w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...) należącym do powodów M. K. (2) i M. K. (1) Sąd dopuścił dowód z dwóch opinii biegłych sądowych z zakresu ekspertyzy wypadków drogowych. Opinia wydana przez biegłego sądowego P. D. została zakwestionowana przez stronę pozwaną. Natomiast zastrzeżenia do opinii wydanej przez biegłego sądowego C. Ć. zostały złożone przez stronę pozwaną z uchybieniem 7 dniowego terminu określonego na zgłoszenie ewentualnych zastrzeżeń do tej opinii (11.05.2017 r. – data doręczenia opinii, 30.05.2017 r. – data nadania pisma kwestionującego wydaną opinię).

Z tego względu Sąd postanowił pominąć wniosek dowodowy zawarty w piśmie procesowym pozwanego sporządzonym dnia 29.05.2017 r. jako spóźniony stosownie do art. 219 § 2 k.p.c. (vide: postanowienie z dnia 27.06.2017 r. k. 151v).

Sąd uznał, że wydana przez biegłego sądowego C. Ć. opinia jest rzetelna i miarodajna oraz koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności zeznaniami świadka J. K., który w przekonaniu Sądu w sposób wiarygodny przedstawił przebieg zdarzenia.

Wskazać należy również, że bezpośrednio po zdarzeniu L. P. podpisał oświadczenie, w którym także został przedstawiony przebieg kolizji, za zaistnienie której, jak wynika z tego oświadczenia, całą winę wzięł na siebie.

W świetle powyższego, zeznania świadka L. P. w tej części, w której w inny sposób przedstawiają przebieg kolizji złożone w toku procesu nie są w przekonaniu Sądu wiarygodne, bo wiarygodność zeznań świadka J. K. potwierdza opinia biegłego sądowego C. Ć..

Podkreślenia wymaga, że biegły sądowy C. Ć. po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w przekonujący sposób stwierdził, iż czas trwania stanu zagrożenia, tj. czas trwania manewru skrętu w lewo pojazdu V. (...) jest zbliżony do czasu reakcji kierowcy na zaistniałą sytuację na drodze, tj. 0,9 s, a zatem kierujący pojazdem R. nie miał możliwości uniknięcia kolizji ze skręcającym w lewo pojazdem. Tym samym kierowca V. (...) źle ocenił odległość dzielącą oba pojazdy i nie zauważył, że kierujący pojazdem R. rozpoczął manewr wyprzedzania. To z kolei determinuje odpowiedzialność pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. za zaistniałą szkodę.

Wysokość przedmiotowej szkody została wyliczona przez pozwane Towarzystwo w toku postępowania likwidacyjnego na kwotę 4.766,42 zł. Wyliczenie to nie było kwestionowane przez powodów M. K. (2) i M. K. (1).

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 455 k.c. i art. 817 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., na które złożyły się: 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego powodów według norm przepisanych, 2 x 17,00 zł – opłata od pełnomocnictw, 239,00 zł – opłata sądowa od pozwu, 40,00 zł – koszty dojazdu świadka (punkt 2. wyroku).